

ἀπὸ ἑκατοντάδας ἡφαιστίων. Αἱ Γραφαὶ μᾶς βεβαιόνουν ὅτι οἱ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τεθησαυρισμένοι εἰσὶ, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων. Ἦξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτὶ, ἐν ἣ ὁ οὐρανὸς ῥοιζήσεται, καὶ γῆ ἕτα ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται. Β'. Πέτ. γ'. 7, 10.

Τελευταῖον, ἡ γεωλογία καὶ ἡ Γραφή συμφῶνως μᾶς διδάσκουν, ὅτι καθ' ἡμέραν ζῶμεν διὰ τὴν ἀνοχὴν μόνον καὶ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Ἡ θεοσις μας, γεωλογικῶς θεωρουμένη, εἶναι εἰς τὸ ἄκρον φοβερά. Γνωστὸν εἶναι, ὅτι τῆς γῆς ἡ θερμότης αὐξάνει τακτικῶς, ὅσον βαθύτερον διαπερνῶμεν εἰς τὸν κόλπον τῆς. Ἐὰν δ' ἑξακολουθῇ ν' αὐξάνῃ κατ' ἴσην ἀναλογίαν καὶ εἰς τὰ μέρη ὅπου ἀνθρώπος οὐδέποτε κατέβη, ἐπιταί ὅτι ὀλίγα μίλια ὑποκάτω μας ὑπάρχει θερμότης ἀρκετὴ νὰ διαλύσῃ στερεοὺς βράχους. Πιθανώτατον λοιπὸν, ὅτι τὸ ἀγνωστὸν ἐνδότερον τῆς γῆς εἶναι παμμεγέθους θάλασσα ἑνεστοῦ πυρός. Αἱ κατάκλειστοι αὗται φωτῖαι ἔσεισαν ἤδη ἡπίεργες διαμῖας, ἕ ἀνέρόρηξαν νήσους εἰς τὸ μέσον τῆς θαλάσσης. Αὗται καπνίζουσιν εἰς τοὺς κρατήρας ἡφαιστίων, καὶ βράζουσιν εἰς τοὺς κόλπους τῶν πανταχοῦ τῆς οἰκουμένης. Ἰδοὺ λοιπὸν, κατοικοῦμεν εἰς τὸν φλοῖον, τρόπον τινά, τῆς γῆς, πολλαχοῦ ἤδη συντετριμμένον, καλύπτοντα δὲ ἑνεστοῦ πυρός ἀχανὲς πέλαγος!

Μόνον διότι ὁ Θεὸς μακροθυμεῖ πρὸς ἡμᾶς, μὴ θέλων νὰ χαθῇ κανεὶς, ἀλλὰ νὰ ἔλθωσι πάντες εἰς μετάνοιαν, ζῶμεν ἕως τώρα. Ὁ Θεὸς χαλινώνει τὰς πυρκαϊὰς ταύτας, καὶ θέλει τὰς χαλινώνειν, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ διωρισμένος καιρὸς, καὶ τότε εἰς μίαν στιγμήν θέλουν ἀπολυθῆναι, καὶ ἀνατρέψουσιν ὅλην τὴν οἰκουμένην. Εὐκόλως ἐννοοῦμεν, ὅτι αἱ εἰς τὸ κέντρον τῆς σφαίρας ἐγκεκλεισμέναι πυρκαϊαὶ αὗται ἐνδέχεται νὰ ἐκραγῶσιν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς χιλίους τόπους, καὶ οὕτω νὰ πληρώσωσι τὰς προορήσεις τῶν Γραφῶν περὶ τῆς τελευταίας μεγάλης ἡμέρας Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

Ὡς ἡ ἐπιστήμη τῆς γεωλογίας συνεισέφερεν ἀξιολόγως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τῆς τῶν Γραφῶν ἀληθείας, παρόμοια καὶ ἄλλαι τινὲς ἐπιστήμαι βοηθοῦν τὸν αὐτὸν σκοπὸν. Τῶντι, αἱ ἐπιστήμαι εἰς τὸν καιρὸν μας πληγόνουν θανατηφόρος τὴν ἀπιστίαν. Αἱ ἐπιστήμαι δὲ εἶναι παρὰ τῆς θρησκείας θεράπαινα, φυσικὰ δὲ κέρουον τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὰς Γραφάς, ὡς τὴν μονὴν πηγὴν πείρας εἰδήσεως θρησκευτικῆς. Αἱ ἐπιστήμαι μεγαλύνουν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ὀρθὴ αὐτῶν μελέτη ἰσχυρῶς διαθέτει τὸν ἀνθρώπον εἰς ἀποδοχὴν τῆς ἐξ οὐρανοῦ ἀποκαλύψεως.

Ο ΜΗΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ.

Ο ΜΗΝ Δεκέμβριος ἦτον ὁ δέκατος καὶ ὁ τελευταῖος τοῦ Ῥωμαϊκοῦ καὶ τοῦ ἀρχαίου Ῥωμαϊκοῦ μηνολογίου· συνίστατο δὲ ποτὲ μὲν ἀπὸ εἰκοσιεννέα, ποτὲ δὲ ἀπὸ τριάκοντα πέντε ἡμέρας, ἕωσθ' αἱ τοῦ Ἀυγούστου τελικαὶ διορθώσεις ἐπροσδιώρισαν εἰς αὐτὸν τριάκοντα μίαν. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκράτορος Κομμόδου μετωνομάσθη Ἀμαζόνιος· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐπανέλαβε τὸ ἀρχαῖον τοῦ ὄνομα, τὸ ὁποῖον παράγεται ἀπὸ Decem, δέκα. Τὸν μῆνα τοῦτον ἐώρταζαν οἱ Ῥωμαῖοι τὰ Κρόνια, ἑορτὴν ὄχι βέβαια εἰς ἀρετὴν συντείνουσαν, ἀλλὰ, μ' ὄλον τοῦτο, ἀφιερωμένην εἰς τὴν Ἑστίαν, θεὰν τῆς καθαρότητος.

Εἰς ζωγραφίας, παριστάνει τὸν Δεκέμβριον ἀνὴρ ζαρωμένος ἀπὸ τὸ ψύχος, ματαίως δὲ προσπαθῶν νὰ μαλακώσῃ διὰ φωτίας τοὺς παγωμένους δακτύλους του, τὴν κεφαλὴν ἔχων εἰς καλύμματα περιτυλιγμένην, τὸ δὲ σῶμά του εἰς γούνας· πλησίον αὐτοῦ στέκει αἴξ, ὑποδηλοῦσα ὅτι κατὰ τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον ἐμβαίνει ὁ ἥλιος εἰς τὸ σημεῖον τοῦ Αἰγόκερου.

ΙΑΤΡΟΣ ἄθεος, ἀπαντήσας ἱεροκήρυκα, ἠρώτησεν αὐτὸν, ἂν ἐκήρυττε διὰ νὰ σώσῃ ψυχάς. Ἀποκριθεὶς καταφατικῶς ὁ ἱεροκήρυξ, ἠρωτήθη πάλιν ὑπὸ τοῦ ἱατροῦ, Ἰδες ποτὲ ψυχὴν; Ὁχι. Ὁσφράνθης ποτὲ ψυχὴν; Ὁχι. Ἐγεύθης ποτὲ ψυχὴν; Ὁχι. Ἦκουσες ποτὲ ψυχὴν; Ὁχι. Ἐπίασες ποτὲ ψυχὴν; Ὁχι. Ἰδοὺ λοιπὸν, εἶπεν ὁ ἱατρὸς, κάμμία τῶν πέντε σου αἰσθήσεων δὲν μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν τῆς ψυχῆς. Ἐξοχώτατε, εἶπε τότε ὁ ἱεροκήρυξ, ἰδες ποτὲ πόνον; Ὁχι. Ὁσφράνθης ποτὲ πόνον; Ὁχι. Ἐγεύθης ποτὲ πόνον; Ὁχι. Ἦκουσες ποτὲ πόνον; Ὁχι. Ἰδοὺ λοιπὸν, κύριε, κάμμία τῶν πέντε σου αἰσθήσεων δὲν μαρτυρεῖ τὴν ὑπαρξίν τοῦ πόνου· καὶ, μ' ὄλον τοῦτο, σὺ γνωρίζεις ὅτι ὑπάρχει πόνος· ἐγὼ δὲ ὅτι ὑπάρχει ψυχὴ.

ΕΓΝΩΡΙΣΑ καὶ τὰς ἀπολαύσεις καὶ ὠφελείας τῆς παρουσίας ζωῆς, καὶ τὰς λεπτοτέρας ἡδονὰς τὰς ἐκ μαθήσεως καὶ νοερᾶς δυνάμεως προερχομένας· μ' ὅλην δὲ τὴν πείραν, ὅσην ἀπέκτησα εἰς διάστημα πλέον παρὰ ἐξήκοντα ἔτων, οὐδὲς δηλοποιῶ, (καὶ δέομαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζῆτε ὡς νὰ ἐπιστεύετε τοὺς λόγους μου), ὅτι μέγα καλὸν εἶναι ἡ ὑγεία,—μέγα καλὸν ἡ αὐτάρκεια, ἐντίμως ἀποκτωμένη,—καὶ μέγα καλὸν οἱ εὐμενεῖς, πιστοὶ, καὶ ἀγαπητοὶ φίλοι καὶ συγγενεῖς· ἀλλὰ μέγιστον ὄλων τῶν ἀγαθῶν, καὶ ὑπερτάτον ὄλων τῶν προνομίων, στοχαζόμεαι τὸ νὰ ἦναι τις τῶν ὄντων Χριστιανός.